

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 451/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Romanom Grigelom, advokátom, Nad plážou 16, Banská Bystrica, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 24C/95/2019 z 24. mája 2022, rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/105/2022 z 19. decembra 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/105/2024 z 29. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje rozsudok okresného súdu sp. zn. 24C/95/2019 z 24. mája 2022 zrušiť vo výroku IV (v časti, v ktorej nevyhovel jeho žalobe proti žalovanému v 1. rade) a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutým právoplatným rozhodnutím okresný súd čiastočne vyhovel žalobe sťažovateľa a zaviazal žalovaného v 2. rade upustiť od označovania sťažovateľa „ako bossa považsko-bystrického podsvetia, údajného bossa považsko-bystrického podsvetia, údajného bossa podsvetia na Slovensku, postrach Považia a ako nástupcu [REDAKOVANÉ]“ a zároveň zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy 3 500 eur a vo zvyšnej časti žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol a proti žalovanému v 1. rade bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu.

3. Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti rozsudku okresného súdu v časti, v ktorej žalobe nevyhovelo, okrem časti, v ktorej zamietol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy proti žalovanému v 2. rade nad priznanú sumu 3 500 eur (t. j. proti výroku III v časti zamietnutia uplatneného nároku na upustenie od označovania sťažovateľa žalovaným v 2. rade nad rozsah priznaný výrokom I, ako aj proti výrokom IV až VI rozsudku), podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 16Co/105/2022 z 19. decembra 2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým zamietol žalobu proti žalovanému v 1. rade, ako aj v napadnutej časti výroku, ktorou zamietol vo zvyšku uplatnený nárok na upustenie od označovania žalobcu proti žalovanému v 2. rade a v súvisiacich výrokoch o náhrade trov konania.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/105/2024 z 29. mája 2025 odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Súd prvej inštancie súd nepovažoval za preukázané, či reportáže porušujúce právo na ochranu osobnosti sťažovateľa vôbec boli odvysielané aj v televízii JOJ v hlavnej spravodajskej relácii Krimi noviny.

6. Sťažovateľ však predložil predmetné reportáže, v ktorých jednoznačne vidieť moderátorov relácie Krimi noviny televízie JOJ v štúdiu relácie Krimi noviny s logom Krimi noviny, ktoré boli zverejnené aj na stránke www.noviny.sk, kde sú vždy zverejňované reportáže z relácie Krimi noviny televízie JOJ. Zároveň žalovaný v 1. rade počas celého súdneho konania neuviedol, že by predmetné reportáže neodvysielal, iba tvrdil, že nie je preukázané, že by ich odvysielal, ale vyslovene nepoprel ich odvysielanie.

7. Sťažovateľ uvádza, že počas celého súdneho konania na súde prvého stupňa žalovaný v 1. rade neuviedol „*vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach*“, v dôsledku čoho akékoľvek popretie skutkových tvrdení sťažovateľa zo strany žalovaného v 1. rade bolo neúčinné v zmysle § 151 ods. 2 CSP, a teda skutkový stav v súdnom konaní týkajúci sa odvysielania predmetných reportáží v relácii Krimi noviny televízie JOJ *de facto* nebol sporný.

8. V dotknutom súdnom konaní žalovaný v 1. rade vôbec nevysvetlil, prečo sú dotknuté reportáže zverejnené na stránke www.noviny.sk (prevádzkovateľ uvedenej stránky je žalovaný v 2. rade, ktorý je jediným spoločníkom spoločnosti MAC TV s.r.o., čiže jediným spoločníkom žalovaného v 1. rade), ak neboli odvysielané v relácii Krimi noviny televízie JOJ. Za takýchto okolností mal súd prvej inštancie hodnotiť dôkazy v neprospech žalovaného v 1. rade, ktorý si rozhodne nesplnil svoju „vysvetľovaciu povinnosť“ v zmysle judikátu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017.

9. Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ je toho názoru, že súdy svojimi rozhodnutiami porušili aj zásadu rovnosti zbraní.

10. Pokiaľ odvolací súd v napadnutom rozsudku uvádza, že „... odvysielanie reportáží je možné preukázať nielen predložením vlastného záznamu reportáže vytvoreného pri jej odvysielaní, ale aj inými spôsobmi, napr. získaním nahrávky reportáže z archívu televízie, prípadne vyžiadaním si

záznamu priamo od vysielateľa, resp. v prípade nedostatku iných možností navrhnutím zabezpečenia tohto dôkazu cestou súdu“, sťažovateľ argumentuje, že nie je akceptovateľné, aby občania museli každý večer nahrávať správy pre prípad, že bude odvysielaná reportáž, ktorá poruší ich právo na ochranu osobnosti. Sťažovateľ pripomína, že v čase odvysielania reportáží bol vo výkone trestu odňatia slobody a nemal finančné prostriedky na podanie žaloby a na advokáta, a tak požiadal Centrum právnej pomoci o právnu pomoc. Obmedziť sťažovateľa (či kohokoľvek iného) do takej miery, že iba ak dokáže zabezpečiť reportáž alebo záznam reportáže do 45 dní od ich vysielania (žalovaný v 1. rade ako vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania iba počas 45 dní odo dňa ich odvysielania), tak sa môže brániť na súde proti odvysielaným útokom na jeho právo na ochranu osobnosti, hoci reportáže vie zabezpečiť zo samotnej webovej stránky žalovaného v 2. rade, je neprípustným obmedzením, ktoré nemá oporu v zákone a v samotnom účele práva na ochranu osobnosti.

11. Súd prvej inštancie nevysvetlil, aký je rozdiel medzi *„predložením vlastného záznamu reportáže vytvoreného pri jej odvysielaní“* a predložením záznamu reportáže vytvorenej samotným vysielateľom a zverejnením samotným vysielateľom na stránke, ktorej prevádzkovateľom je *de facto* samotný vysielateľ. Takýto záver súdov sa vymyká elementárnej logike.

12. Sťažovateľ poukazuje na absolútne neracionálne závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení, ktorý konštatuje, že *„za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci“*, avšak nikde neuvádza, prečo nemôže záznam reportáže vytvorený samotným vysielateľom a zverejnený samotným vysielateľom na stránke slúžiť na *„zistenie stavu veci“*. Najvyšší súd namiesto toho uviedol, že *„Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak samotný žalobca (sťažovateľ) zanedbal svoju povinnosť tvrdenia“*.

13. Sťažovateľ v žalobe vyslovene uviedol, ktoré výroky v reportážach porušili jeho právo na ochranu osobnosti, a predložil záznamy predmetných reportáží, ktoré citované výroky obsahovali. Sťažovateľ teda jednoznačne splnil svoju *„povinnosť tvrdenia“*, a preto nepochybne nastala procesná povinnosť žalovaného v 1. rade účinne poprieť tvrdenia sťažovateľa, čiže uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach v zmysle § 151 ods. 2 CSP a zároveň nastúpila *„vysvetľovacia povinnosť“* žalovaného v 1. rade. Navyše, sťažovateľ predložil aj dve čestné vyhlásenia ako ďalšie dôkazy.

14. Najvyšší súd tiež konštatoval, že sťažovateľ nevyvíjal *„aktivitu za účelom získania (dôkazov)“*, a preto nie je možné aplikovať sťažovateľom uvedený judikát najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 2/2016 o vysvetľovacej povinnosti protistrany. Sťažovateľ však vyhľadal predmetné záznamy na stránke, ktorú *de facto* prevádzkuje vysielateľ, a tieto záznamy nahral a súbory (zvukovo-obrazové záznamy) uložil na USB kľúč a tento (dvojmo) založil do spisu. Takéto konanie evidentne predstavuje *„aktivitu“* na účely získania dôkazov.

15. Z reportáží a článkov uvedených v žalobe vyplýva, že žalovaný v 1. rade zneužíval skutočnosť, že sťažovateľ bol raz odsúdený v Českej republike, aby sťažovateľa vykreslil ako vydierača a výpalníka v súvislosti s jeho trestným stíhaním v Slovenskej republike, čo je protiprávne a týmto konaním žalovaný nerešpektoval zásadu prezumpcie neviny ani právo sťažovateľa na ochranu osobnosti. Sporné reportáže a články žalovaného pôsobili difamačne, a nie informatívne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (čl. 19 ods. 1 ústavy) rozhodnutiami všeobecných súdov vydanými v konaní o ochranu osobnosti iniciovanom sťažovateľom proti žalovanému v 1. rade (MAC TV s.r.o. ako prevádzkovateľ licencie na vysielanie TV JOJ) a žalovanému v 2. rade (Slovenská produkčná a. s. ako prevádzkovateľ internetovej stránky www.noviny.sk). Rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný v 2. rade je povinný upustiť od označovania sťažovateľa ako „*bossa považsko-bystrického podsvetia...*“ a zaplatiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu 3 500 eur (vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy bola žaloba zamietnutá), keďže bolo preukázané, že reportáže a články boli zverejnené na webových stránkach žalovaného v 2. rade, kde sa stále nachádzajú. Proti žalovanému v 1. rade bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, pretože súdy nepovažovali za preukázané odvysielanie predmetných reportáží aj v spravodajskej relácii Krimi noviny TV JOJ. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa podané podľa § 420 písm. f) CSP odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP. Sťažovateľ namieta pochybenia všeobecných súdov pri vykonaní a hodnotení dôkazov tým, že súdy bezdôvodne a svojvoľne nezobrali do úvahy sťažovateľom predložené dôkazy (záznamy reportáží), nezohľadnili § 151 ods. 2 CSP (neúčinnosť popretia skutkových okolností), ako aj „vysvetľovaciu povinnosť“ protistrany a porušili zásadu rovnosti zbraní, čím došlo k znemožneniu predvídateľnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k porušeniu práva sťažovateľa na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy.

17. Ústavný súd neprehliadol, že ústavná sťažnosť napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu sťažovateľa vykazuje nevykonateľný petit, keď sťažovateľ navrhuje výlučne zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a súčasne vrátenie veci odvolaciemu súdu, čo je nepochybne procesne nesprávne. Súčasne vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sa jeho zrušenia nedomáha. Napriek uvedenému pochybeniu ústavný súd, rešpektujúc materiálnu ochranu práv sťažovateľa, pristúpil k preskúmaniu napadnutých rozhodnutí.

III.1. K napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

19. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí,

že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

20. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol podať (a aj podal) odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom. Ústavný súd preto konštatuje absenciu svojej právomoci na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu.

21. Rovnaký záver je potrebné prijať aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, proti ktorému sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil existenciou vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. V ústavnej sťažnosti pritom formuluje námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s dovolacími námietkami, ktoré však boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľa označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už zmienený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Existencia opravného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku krajského súdu, keďže dovolanie predstavovalo v tomto prípade účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa (II. ÚS 345/2020, III. ÚS 39/2022, II. ÚS 251/2024).

22. Sťažovateľ by vo vzťahu k odvolaciemu súdu mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022, I. ÚS 198/2024), avšak takéto námietky v ústavnej sťažnosti neidentifikoval.

23. Uplatňujúc princíp subsidiarity právomoci vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

24. Ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

25. Obsah normatívneho textu v § 420 písm. f) CSP, ktorý ako jediný dovolací dôvod sťažovateľ uplatnil, zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (vrátane vyhodnotenia súladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod.

26. V prípade, že písomné vyhotovenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť (a okrem výnimočných prípadov pôjde) o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pojem „procesný postup“ v § 420 písm. f) CSP je potrebné vyložiť v kontexte pojmu „právo na spravodlivý proces“, ktoré je dotknutým ustanovením garantované strane konania, a súčasťou práva na spravodlivý proces je pritom nepochybne aj náležité odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce kritériám čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 559/2018).

27. Ústavný súd pripomína svoj dnes už v rozhodovacej činnosti pevne etablovaný názor, z ktorého vyplýva, že dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavného rámca ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať v tom zmysle, že najvyšší súd v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces v rozsahu, v akom tomuto základnému právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd (obdobne pozri napr. IV. ÚS 457/2020).

28. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

29. Kritika sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu spočíva v jeho tvrdení, že najvyšší súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho námietkou o porušení jeho práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho postupu súdov nižšej inštancie v procese dokazovania.

30. Vo vzťahu k tejto námietke najvyšší súd v bodoch 12.2 až 12.4 napadnutého uznesenia zrozumiteľne a ústavne udržateľným spôsobom vysvetlil, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako bol zistený v základnom konaní, a preto revízia skutkových záverov v dovolacom konaní neprichádza do úvahy. Súčasne uviedol, ktoré vady v procese dokazovania sú také zásadné,

že spôsobujú zmätočnosť napadnutého rozhodnutia, avšak také vady v procese dokazovania realizovanom súdmi nižšej inštancie nezistil.

31. Osobitne sa najvyšší súd zaoberal aj námietkou sťažovateľa, že žalovaného v 1. rade zaťažovalo procesné bremeno popretia skutkových tvrdení, keď, poukazujúc na zistenia okresného súdu, konštatoval (bod 17.1 odôvodnenia napadnutého uznesenia), že tvrdenia sťažovateľa o odvysielaní difamačných reportáží na TV JOJ neboli riadne preukázané. Uvedené platí o to viac, že sťažovateľ v konaní mal možnosť svoje tvrdenia preukázať (bod 34 odôvodnenia rozsudku krajského súdu), avšak potrebnú aktivitu v konaní nevyvinul, čím sa obral o možnosť uplatnenia dôkazov v konaní (bod 18.1 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Požadovanie uvedenej iniciatívy pri zabezpečovaní dôkazu preto nie je v rozpore ani so sťažovateľom namietaným porušením zásady „rovnosti zbraní“.

32. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že odvysielanie reportáží vyplýva z videoreportáží nachádzajúcich sa na stránke www.noviny.sk, pretože boli natočené v štúdiu Krimi noviny TV JOJ, uvedené tvrdenie bez ďalšieho nepostačuje na prijatie záveru o ich odvysielaní v Krimi novinách TV JOJ (bod 35 rozsudku krajského súdu, z ktorého vyplýva aj jeho skutkové zistenie, že žalovaný v 1. rade odvysielanie reportáží poprel). Tvrdenia sťažovateľa tak neboli riadne preukázané.

33. K námietke sťažovateľa o nesplnení vysvetľovacej povinnosti žalovaného v 1. rade v rámci judikátu najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/2/2016 dovolací súd konštatoval (bod 20 odôvodnenia), že predmetné rozhodnutie je skutkovo a právne odlišné od veci sťažovateľa, keďže strana sporu v danom konaní vyvinula aktivitu v súvislosti so získaním dôkazov, ktoré nemala k dispozícii, čo sťažovateľ neurobil.

34. I keď by bolo možné vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa prednesenú v konaní pred všeobecnými súdmi dospieť k záveru, že unesenie povinnosti tvrdenia bolo zo strany sťažovateľa splnené, v kontexte ostatných záverov dovolacieho súdu, predovšetkým konštatovania o nesplnení procesnej povinnosti sťažovateľa svoje tvrdenia aj preukázať (aj bez ohľadu na najvyšším súdom v bode 17.1 reflektovanú otázku premlčania, ktorú okresný súd viazal na takto zameranú dôvodne vznesenú námietku), ústavný súd zastáva názor, že závery dovolacieho súdu v zmysle uplatnenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP sú ústavne udržateľné. Možno dodať v kontexte argumentácie sťažovateľa (odrážajúcej sa už v odvolacích námietkach podľa bodu 36 rozsudku krajského súdu) a podľa okolností prípadu, že ak žalovaný v 1. rade formulačne neuviedol, že reportáže neodvysielal, ale že nie je preukázané, že by ich odvysielal, ide o obsahové synonymum a nie je zmysluplný priestor na iné vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach v zmysle § 151 ods. 2 CSP, ako by to bolo v prípade, ak by išlo o inú verziu udalosti, ktorá sa aj podľa protistrany odohrala (v tomto prípade to však popiera, čo takto dôkazne vyhodnotili konajúce súdy, z ktorých skutkových zistení vychádzal v kontexte zákonnej procesnej úpravy aj dovolací súd).

35. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119). Také pochybenie v postupe a rozhodnutí najvyššieho súdu ústavný súd neidentifikoval. Záver všeobecných súdov v právnej veci sťažovateľa nevedol k zjavnému skutkovému omylu a odôvodnenie rozhodujúceho skutkového záveru, s ktorým sťažovateľ

nesúhlasí, zodpovedá nárokom na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Závery najvyššieho súdu týkajúce sa skutkového stavu veci (jeho zisťovania) nie sú vo vzťahu k posúdeniu záverov krajského súdu svojvoľné.

36. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľa podaného výlučne podľa § 420 písm. f) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu.

37. Sťažovateľom uplatnené námietky sú preto nedôvodné a nesignalizujú takú priamu súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

38. V súvislosti s tvrdeným zásahom do základného práva sťažovateľa na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení tohto práva sťažovateľa (hmotného charakteru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a to v dôsledku previazanosti tohto práva so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže dotknuté hmotné právo malo byť porušené ústavne neudržateľným rozhodovaním všeobecného súdu, čo zistené nebolo.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľom v ústavnej sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu